

La presó

per Rufus P. Loday

Fa una estona he sortit del lavabo. Estava plorant davant del mirall. Semblava feta de fang. Una altra caiguda en el pou. Volia aïllar-me del món. I descarregar. M'ha resultat impossible fer-ho. M'he retocat el maquillatge. Després he entrat a la cuina, he obert la nevera i he mirat per cinquena vegada aquesta tarda l'amanida de pasta i surimi, els llagostins cuits, els musclos amb ceba i l'ampolla de vi blanc. Raïm, pastís i cava. Tot preparat pel sopar d'aquesta nit, per la mort definitiva del vell any. Els records més tristos són els que més em colpeixen la darrera nit de l'any. Sempre m'ha passat, tot gira entorn d'una tristesa que intento apaivagar. La mort del pare, del germà gran, ja fa anys. La nit dels recomptes, de la memòria ja fatigada, de les rialles esvaïdes. He parlat també amb la mare, sempre tan amatent, sap que ho passo malament però no vull preocupar-la; ha estat i esta al meu costat però sempre em demostra incertesa pel meu futur. S'ha ofert a venir a casa però no li volia trencar els plans que tenia amb unes amigues, a casa seva. Li he dit que estaria bé acompanyada amb els nens i ella m'ha dit que no m'haig de turmentar tant, que tot passa i cal ser feliç o intentar buscar com sigui la felicitat perquè després et morts i què? Sí, necessito estar tranquil·la i no deixar-me endur per un estat d'ànim

tan negatiu, li he dit, i tirar endavant, és clar mare, no et preocupis mare, només és una nit.

M'ho repeteixo mil vegades, sense èxit. Em repeteixo que puc tirar endavant, conèixer altra gent. Només cal una mica de bona voluntat per sortir d'aquesta solitud que jo mateixa m'he creat com una arma de defensa envers allò que em fa mal.

Faré 52 anys d'aquí un parell de mesos. De vegades encara em veig jove i fresca malgrat que, els meus fills, enfeïnats amb la playstation, em donen un testimoni més que vulnerable que el temps fuig impecable. Ara plego roba al dormitori i els sento en el menjador com criden, com s'atabalen: gaudeixen, a la recerca de la millor estratègia que els faci mereixedors de la millor puntuació. Mirar-me'ls amb silenci em fa sentir alguna cosa semblant a la felicitat.

Oloro la roba, fins i tot l'acarono. M'acosto a la finestra i miro a través de la cortina el carrer fosc, solitari. Aquest desembre, d'aquí una estona, donarà pas a un gener igual de gelat i gris i semblarà que tot comenci a rodar, com si estiguéssim renovats, i em faré noves promeses i desitjaré assolir nous reptes vitals per enfortir-me davant els problemes de la vida.

Tot mentida.

Haig d'acceptar que el meu marit no tornarà. Espero que en Vicenç i en Pol no s'adonin de la meva profunda insatisfacció. Me'ls miro: amb

disset i quinze anys encara viuen en el seu món de descobertes i aprenentatges. N'he parlat, amb ells, del seu pare: creuen que el seu pare és un home que, al cap i a la fi, ha demostrat ser valent, arriscat. Creuen que, després de tants anys de conviure amb una persona, quan s'ha acabat el cicle d'aquella relació, jugar-se-la amb una altra dona, és cosa de valents. Perquè el pare ja té una edat, m'ha dit en Vicenç. No vaig estar en absolut d'acord. Els hi vaig dir que era feble, ple de debilitat, poc responsable, el seu pare. Volia que compreguessin que ens havia abandonat, als tres. En Vicenç, que ja té xicota, em va dir que no hi havien culpables i el petit, en Pol, només em va mirar, sense dir res. La realitat, però, que s'imposa inflexible és que ell va perdre el cap per la Laura, una pintora vint anys més jove que ell; una pintora que pensa que pot canviar el món de la globalització lluint tatuatges i pírcings i cabells rastes tenyits de taronja. No hi puc fer res davant el que pensen del seu pare, cal deixar que el temps faci la seva feina, que deixi treballar la perspectiva i que, finalment, atorgui la raó a qui se la mereixi.

Malauradament un dia va passar i el món suposadament indestructible va precipitar-se en el buit més espantós. Malgrat que hi penso d'una manera constant i fins tot punyent no hi ha cap alteració quotidiana digna de ser qualificada d'exultant o vivificadora que em permeti reordenar el rumb de la meva vida. Netejo i endreço la casa, faig el dinar i el sopar per nosaltres tres, rento els plats, faig rentadores, planxo i

plego la roba i la deso amb cura on pertoca dins l'armari, treballo de professora fent classes de llengua en un institut a un grapat d'alumnes força complicats i que massa sovint em deixen baldada. Ho porto de la millor de les maneres, tot plegat.

El món suposadament indestructible se'n va anar a la merda. Aquesta és la veritat. Ara fa cinc mesos que l'Enric va arribar de treballar a les nou de la nit i el primer que vaig pensar (estava a la cuina) va ser en l'absència una altra vegada d'un petó. Sí que els hi va fer als nois, el petó, els hi va parlar també de futbol, de com els hi anaven les classes. El Vicenç és un bon estudiant i en Pol li costa més tirar endavant en les seves tasques acadèmiques. Aquella nit l'Enric no va sopar (li havia preparat una truita de carabassó amb unes llesques de pa amb tomàquet ben sucades amb oli d'oliva) i em va dir que menjaria una peça de fruita i res més. Quan en Vicenç va marxar amb la seva xicota a fer un tomb i en Pol va tancar-se a l'habitació per jugar a la seva DS XL em va dir que volia parlar. Una esgarripança em va recórrer tota l'espinada. Des de feia uns mesos l'Enric no era el mateix d'abans. Ho atribuïa a la seva feina, de gran responsabilitat, com a cap de compres per una cadena de supermercats. Havia perdut la seva generositat, la simpatia, la comprensió i la seva facilitat de conversar al voltant de qualsevol tema; ja no era entranyable ni proper aquell home que vaig conèixer en una reunió clandestina on defensàvem la llibertat i planificàvem la lluita contra el feixisme, que ja

agonitzava, però que necessitava el tret de gràcia. Estàvem al sofà i el televisor emetia un programa de llibres i recordo que, lluny de copsar les novetats editorials, el que volia era abraçar-lo, fer-li petons (feia massa temps que no fèiem l'amor) però em vaig reprimir per por a topar-me contra un mur: tenia els seus ulls blaus apagats, la pell del rostre flàccida, tot ell a punt de caure en una dimensió que no era en absolut la nostra. Em vaig fixar en el cabell curt i negre pentinat enrere, encara mullat per la dutxa que s'havia donat, i vaig ensumar l'olor que desprenia la seva pell neta. Aleshores em va explicar amb un fil de veu que em deixava perquè la història que estava visquen amb una altra noia li donava més vitalitat i plaer. Em va explicar les causes que l'havien dut a prendre aquella decisió: l'habitud insuportable del dia a dia, la pèrdua d'amor o la impossibilitat de refer la nostra relació, de començar de nou, amb aires renovats, l'abocaren a fer el pas. Jo només el mirava i l'escoltava; no em sortien les paraules, les tenia engabiades dins meu; tant de bo les tingues a punt d'esclatar, vaig pensar colpejada per les seves paraules que, lluny d'emmudir, no s'aturaven. M'estava quieta, en silenci, en comptes d'escopir-li paraules que m'alliberessin o que em permetessin lluitar... sé que encara m'estima i estima els nens, vaig pensar repetidament però naixia del meu interior una volubilitat que em feia trontollar i que no permetia sortir-me'n de la meua presó i parlar i demostrar-li que l'estimava.

Ara són les vuit del vespre. S'acosta la fi del vell any. Vull beure, ho necessito; oblidar que l'Enric ha existit, deixar de sentir aquestes punxades a l'estómac que em martiritzen. Vull que els nois toquin aviat el dos, que no m'atabalin. Fins i tot, en Pol que no és de sortir, ha quedat amb uns amics de l'institut per anar a casa d'un d'ells. No els vull al meu costat, després de les dotze. Soparem i els meus fills estaran per mi i jo per ells. Fins aquí em sembla suportable i ho aguantaré. Però avui no brindarem junts. Ell brindará amb la seva pintora, en el loft de disseny que comparteixen a la capital. Serà inabastable per nosaltres, ens haurà oblidat, l'Enric. Voldria que el meu únic amor fos boira a punt d'esborrar-se però tinc por de no treure-me'l del cap. Suposo que em trucará la mare per donar-me una bona entrada d'any i em dirà que prou de queixes i laments. M'estiraré al sofà i canviaré de canals. Quan estigui sola, ben passada la mitjanit, em masturbaré. M'ho faré i miraré de suportar el xàfec de vivències i em deixaré bufetejar per les imatges de felicitat que ompliran els programes de televisió. No brindaré per la sort de l'Enric. Em masturbaré i prou; sí, pensaré amb ell, amb tot aquell amor que em va donar i que jo tant vaig estimar.